

De i beslutningsforslag nr. B 73 om en inddrivelseslov foreslåede regler om ensartet fremgangsmåde ved inddrivelsen af de forskellige restancetyper betinger en fælles inkassovirksomhed. Det samme gælder anvendelsen af reglerne i beslutningsforslag nr. B 71 om erhvervsbegrænsninger som følge af restance til det offentlige.

Endelig forudsættes en samling af de forskellige eksisterende edb-registre og -systemer at finde sted i fortsættelse af de undersøgelser, der allerede er iværksat herom. Effektiviseringen af de mange edb-systemer vil få den optimale virkning, såfremt der bliver en enkelt myndighed, der skal betjene dem.

Bemærkninger til forslagets enkelte punkter

a. Placering af lokale enheder

Af hensyn til det overordnede ansvar for inkassovirksomheden synes det mest rimeligt at have som udgangspunkt, at virksomheden skal være statslig og placeret under eksempelvis Finansministeriet. Det må imidlertid bero på belystningen i forhandlingerne, om mulighederne for at gennemføre forslagets målsætninger om øget effektivitet kan forventes varetage mere hensigtsmæssigt på anden måde, hvilket vil sige i kommunalt regi.

Forslagsstillerne tænker sig, at de enkelte enheder af inkassovirksomheden under alle, omstændigheder placeres lokalt. Der kunne være god grund til at pege på de kommunale enheder eller, hvor der er tale om mindre kommuner, et samarbejde dækkende flere kommuner. Det er afgørende at sikre balancen mellem en rimelig sagsmængde i de enkelte enheder og det afgørende kendskab til lokale forhold, som giver mulighed for en tidlig indgriben i sager, hvor der kan imødeses restancer.

Det er en betingelse for en forsvarlig virksomhed, at der gøres brug af de medarbejdere, der i såvel kommunalt (bl.a. pantefogederne) som statsligt (bl.a. toldfogederne) regi har oparbejdet en ekspertise i at inddrive restancer. Sideløbende med forhandlingerne mellem de offentlige parter er det således nødvendigt at inddrage medarbejderne og deres organisationer i gennemførelsen af initiativerne, således at virksomheden sikres den bedst mulige start og fortsættelse.

Det har været helt uforsvarligt at gennemføre bl.a. en beskeden forskydning af restanceopgaverne fra kommunere til staten, som det skete ved gennemførelsen af L 6 og L 7 om skattemyndighedernes organisationer og opgaver m.v. (skattestyrelsesloven), se Folketingets forhandlinger 1989-90, sp. 68, 279, 3381 og 3742 samt tillæg A, sp. 193, og om ændring af for-

skellige skatte- og afgiftslove (kommuneaftalen), sambehandlet med L 6 (tillæg A, sp. 281) med en reduktion af personalet på 560 årsværk til følge. Resultatet har været, at der overalt fra kommuner i landet meldes om, at det er umuligt at varetage det daglige arbejde på forsvarlig vis.

Dette forhold skal rettes op, hvis der skal genskabes troværdighed i det offentlige inkassoarbejde; her hjælper det ikke afgørende at samle de mange opgaver i den fælles virksomhed.

b. Fordeling af ansvarsområder

I forbindelse med aftale om placeringen af de lokale enheder i virksomheden vil det være hensigtsmæssigt, om det nøjere kunne aftales, hvilken afgrænsning af ansvarsområder der skal gælde for den enkelte enhed. Hertil kommer naturligvis aftale om samarbejdsrelationer. Som en model for ansvarsfordeling kunne tænkes, at man tager udgangspunkt i de personer, der har bopæl i, og de virksomheder, der har hjemsted i det givne geografiske område. Der vil efterfølgende være tale om samarbejde bl.a. angående personer knyttet til en virksomhed på tværs af geografiske grænser og om personer og virksomheder, der flytter i den periode, hvori der er en restance.

c. Fordeling af udgifter

De i beslutningsforslag nr. B 73 om en inddrivelseslov angivne gebyrer medgår til driften af den fælles inkassovirksomhed. Øvrige udgifter fordeles på de enkelte offentlige parter med den samme procent som den enkelte part har andel i de inddrevne beløb, når bortses fra forrentning.

d. Inddækningsrækkefølge

Der er i dag en aftale om en inddækningsrækkefølge, der anvendes i en række sammenhænge bl.a. i de tilfælde, hvor der er modregningsberettigede beløb.

Denne aftale skal udbygges, således at enhver restance til en offentlig myndighed er medtaget. Der vil herefter ikke være problemer med afgørelse af placeringen af indbetalte beløb fra en borger eller virksomhed.

Aftalen skal suppleres med bestemmelser om afregning af forrentningen for de enkelte tilgodehavender. En mulighed kunne være, at forrentningen af det samlede tilgodehavende inddækkes forud for de enkelte tilgodehavender, og at rentebeløbet deles mellem de offentlige parter i forhold til den andel, den enkelte part har i de samlede tilgodehavender.